

— Нека Боговетъ чултъ молитвованіето ти ! Видѣъ, Главкѣ, тѣзи бисеры ; тѣ сж даръ който приносямъ на супругата ти. Дано Юнона ѝ дари животъ да ги носи много години !

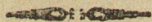
И туй като изрече тя тури въ ржката му една кутійка въ която лежеше снопъ отъ бисеры доста ѣдры и скъпоцѣнны ; обычайтъ за таквызи предбрачны дарове бѣше толкози общъ того Главкѣ не са затрудни да ги приеме, и освѣнъ туй гордыйтъ и великодушныйтъ този аенниниѣтъ кроеише въ ума си да отплати този даръ съ нѣкое по скъпоцѣнно украшеніе. Юлія като го въспрѣ да я благодари налѣ малко вино въ чаша.

— Много здравицы испихте съ баша ми, рече му тя засмѣно, пій сега една и за мене. Молитствувамъ здравье и щастіе на невѣстата ти !

И като опрѣ чашата на устнытъ си, подаде я на Главка. Модата изискваше да я испіе той до капка, и Главкѣ са покори на обычай. Юлія, като не знаеше подлога който бѣ направила Недія съ либичето, изгледваше Главка съ вниманіе, защото въщицата ако и да ѝ объеви че слѣдствието може да не станы тутакси, вѣрваше сердечно че прелеститѣ ѝ можахъ да го ускорять ; О, колко са тя почуди като видѣ че Главкѣ като испи виното сложи чашата равнодушно, и слѣдуваше приказската си съ сжщото хладнокрѣвіе, но и съ сжщия вѣжливъ тонъ. И ако и да то замая Юлія почти повече отъ приликата при себе си пакъ никакво измѣненіе тя не съгледа въ докарванъето му.

Утрѣ обаче, помисли тя на ума си съ гордостъ, и сърцето ѝ затупа по-силно ; утрѣ тежко ти !

Увы ! тя имаше право.

ГЛАВА 4.

Исторіята са прекъсва ради единъ епизодъ.

Безпокоенъ и умысленъ си скиташе цѣлъ день Апкидъ по попустытъ улицы на Помпея. Слънцето залѣзваше полєка когато новийтъ християнѣтъ са спрѣ на единъ пустыненъ брѣгъ на Сарна, на която водятъ течахъ къмъ морето посрѣдъ една панорама великолѣпна и раскошна. Въ туй мѣсто дѣто са спрѣ Апкидъ, измежду шумата на лѣсоветѣ и на лозята откриваше са понѣкога часть отъ блѣскавата бѣлзина на града, отъ който нито единъ звукъ слы-